

да носи калъчъ като паша и облѣкло. За това всички го почитали и се боели отъ него. Еднажъ дошелъ турски таборъ въ Търново и почналъ да прави золуми на гражданитѣ. Съ силата си, съ влиянието си Карагйозовъ можалъ да махне отъ Търново тази пакостна войска. Не веднажъ отървалъ той отъ ржцетѣ на турското правосъдие и на турската полиция обвинени българи. Стига да си можелъ да достигнешъ до него, можелъ си да се надѣвашъ, че ще бждешъ спасенъ, макаръ надъ врата ти да сж висѣли нѣколко присъди и престѣпления! Такава сила и влияние ималъ Карагйозовъ. Думата му на две не ставала. Симпатизиралъ е на революционерния тогава комитетъ и не веднажъ е помагалъ съ пари. Отъ писмени документи се установява, че той самъ съ ржката си далъ веднажъ на Левски нѣколко турски лири, като се обѣщалъ, че ще помага на дѣлото. Въ всѣки случай, важна личностъ е билъ на времето си, и благодарение нему и на други такива издигнати лица, българина се считалъ закриленъ противъ безправието въ турската държава.

Следъ смъртъта на Карагйозова, останалъ наследникъ синъ му Кръстю, жененъ за свищовлийка, братовчедка на Д. Станчевъ, нашъ пълномощенъ министъръ въ Лондонъ. Синътъ не можилъ да продѣлжи дѣлото на баща си, преселилъ се заедно съ майка си въ София и зданието останало на Джоржа